

Ἡ Κοίμησις τῆς Θεοτόκου καί οἱ εὐεργεσίες της

(Οἱ ἄπιστοι ἀντιλογίες στήν Ἀειπάρθενο Θεοτόκο
καί ἐχθρικά διακείμενοι στόν Υἱόν της)

ΠΡΕΣΒΥΤΕΡΟΥ ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ ΜΗΝΑ

Περισσότερο ἀπό κάθε ἄλλο θέμα χρεωστοῦμε ἢ καλύτερα ὀφείλουμε μέ ἀγάπη στίς ἡμέρες μας νά διηγούμαστε τά μεγαλεῖα τῆς Θεομήτορος καί Ἀειπαρθένου Μαρίας. Κατ' ἐξοχήν δέ, τόν μήνα τῆς Παναγίας, τόν Αὐγουστο.

Ἡ γλυκειά μας ἡ Παναγιά, μέ ἄπειρη χαρά καί ὑπακοή προσέφερε τόν ἑαυτό Της στά παντοδύναμα χέρια τοῦ Τριαδικοῦ Θεοῦ γιά τό ἔργο τῆς σωτηρίας τῶν ἀνθρώπων. Μέ πόθο καί λαχτάρα, οἱ Ὁρθόδοξοι ἄς ἐπιδοθοῦμε σέ ὕμνους δοξολογίας πρός τήν ἀγνή καί καλή Μαριάμ, Ἐκείνην πού τό Ἅγιον Πνεῦμα κατέστησε Κυρία Ἀγγέλων καί ἀνθρώπων, Πλατυτέρα τῶν οὐρανῶν καί τῆς χάρισε τά δευτερεῖα τῆς Ἁγίας Τριάδος.

Οἱ Ἅγιοι Ἀπόστολοι, πού βρέθηκαν στήν Ἁγία Της Κοίμησι, θαυμαστώ τῶ τρόπῳ, ὡς Ἐκκλησία Χριστοῦ, ὡς μιά συντροφιά Ἁγίων πού εἶχαν ὁμοψυχία, κοινή ὀρθόδοξη πίστη καί κοινό ὀρθόδοξο φρόνημα, δέχτηκαν τό Ἅγιο Πνεῦμα πού κατέβηκε σ' αὐτούς κατά τήν Ἁγία Πεντηκοστή καί σύμφωνα μέ τόν Ἅγιο Ἰωάννη τόν Χρυσόστομο στό ἐξῆς, οὐδέποτε ἡμάρτησαν πλέον. Αναλυτικότερα αὐτό σημαίνει, καθαρίσθησαν ἀπό τό προπατορικό ἁμάρτημα, ἔλαβαν τόν ὑψιστον Θεῖον φωτισμόν, δηλαδή τήν κατά Χάριν θέωσιν. Ἔτσι ὄντες κεκαθαρμένοι ἔλαβαν τό χάρισμα τῶν γλωσσῶν[1], ὥστε στή συνέχεια νά πορευθοῦν καί νά μαθητεύσουν πάντα τά ἔθνη, διδάσκοντας καί βαπτίζοντας εἰς τό ὄνομα τοῦ Πατρὸς καί τοῦ Υἱοῦ καί τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

Ἡ Ἁγνή Παρθένος καί Θεοτόκος Μαρία δέχτηκε καί αὐτή μέ ὑπακοή καί ταπείνωση τό Πνεῦμα τό Ἅγιον[2] πού τήν ἐπεσκίασε ὡς ἐκλεκτόν σκεῦος, κατά τόν Εὐαγγελισμό, ὅπου ὁ ἀρχάγγελος Γαβριήλ τῆς ἀνακοίνωσε ὅτι διά τῆς δυνάμεως τοῦ Παρακλήτου, θά φέρει τόν Πανένδοξο Καρπό, πού τό ἄρωμά του θά διαπερνᾷ γῆ καί οὐρανό καί ἀπό τόν Ὅποιον θά τρέφονται ὅλοι οἱ πιστοί[3], ἀπό τόν πρῶτον ὡς τόν τελευταῖον (βλέπε Θ. Κοινωνία). Τοιοῦτοτρόπως, ἀπαλλάσσεται ἡ Θεοτόκος, ἅμα τῇ συλλήψει τοῦ Υἱοῦ της, ἀπό τό προπατορικό ἁμάρτημα[4], ἀλλά καί καθίσταται ἡ μεσίτρια μεταξύ Θεοῦ καί ἀνθρώπων ἀφοῦ, ὅπως εἶπαμε, κατέχει χάριτι Θεοῦ, τά δευτερεῖα τῆς Ἁγίας Τριάδος.

Ἀναδεικνύονται ἔτσι καί οἱ πιστοί, διά τῆς ἀκτίστου Χάριτος, μέσῳ τῆς Παναγίας καί τῶν Ἁγίων μας Ἀποστόλων, Ἅγιοι, ὄργανα τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, φῶς τοῦ κόσμου, ἅλας τῆς γῆς, ἀποκτῶντες τήν ἴδια ἀκτιστή

ἐνέργεια κατὰ χάριν, μέ Ἐκείνου, τοῦ Παρακλήτου. Μεταμορφώνονται σέ ἄνθη μυρίπνοα τοῦ Παραδείσου, κληρονόμοι τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ τοῦ Χριστοῦ.

Ὁφείλουμε λοιπόν ἀδελφοί μου, καί τώρα καί πάντοτε, νά ἀποφεύγουμε ὅλους τούς ἐχθρούς τοῦ Υἱοῦ τῆς Θεοτόκου μετά πρώτης καί δευτέρας νοθεσίας καθώς ἐπίσης καί τῆς Ἁγίας Ὁρθοδόξου ἡμῶν Παραδόσεως, ὡς ἀπό κατάρα, ἐπειδή σ' αὐτούς ἐκπληρώνεται ὁ λόγος τοῦ Ἁγ. Ἀποστόλου Παύλου (Ρωμ., α', 22-23) πού γράφει: «φάσκοντες εἶναι σοφοί, ἐμωράνθησαν, καί ἤλλαξαν τήν δόξαν τοῦ ἀφθάρτου Θεοῦ ἐν ὁμοιώματι εἰκόνος φθαρτοῦ ἀνθρώπου...». Οἱ τοιοῦτοι, ἐξαιτίας τοῦ τύφου τῆς ὑπερηφανείας, ἀπέβαλαν ἀπό τό Θεάνθρωπο Ἰησοῦ ὅλη τή δόξα καί τήν ἔθεσαν πάνω στούς ὤμους ἐχθίστων θνητῶν ἀνθρώπων, τούς ὁποίους ἀνύψωσαν σέ νέους ἀλάθητους «μεσσίες», πού ἀγωνίζονται στανικά, ἀποτρόπαια, ὕπουλα, μεμψίμοιρα, βλάσφημα καί γελοῖα στό τέλος, νά ἀκυρώσουν τήν μοναδικότητα τοῦ μόνου καί μοναδικοῦ ἀλαθήτου, ἐνανθρωπήσαντος Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ, Ἰησοῦ Χριστοῦ τοῦ Μεσσίου.

Θεοποίησαν ἀπό ἀντίδραση τήν φύση, τήν λογική, τήν ἐπιστήμη καί μέ συμβουλή τοῦ Ἐωσφόρου ἀρνοῦνται τήν Παναγία ὡς Θεοτόκο καί Ἀειπάρθενο.

Αὐτά τά φοβερά καί βλάσφημα δέν εἶναι ὁ τελευταῖος σταθμός στόν κατήφορο καί στήν καταστροφή τῆς χωρίς Χριστό ἀνθρωπότητος. Ἡ σχετικοποίηση τοῦ Χριστοῦ καί τῆς Παναγίας καί ἡ ἀπροκάλυπτη ἐπίθεση κατὰ τήν Μεγάλη Ἑβδομάδα ἐναντίον τοῦ Πάθους καί τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ ἀπό νάνους καί ἀνθρωπάκια, ὀδηγεῖ ἀναπόφευκτα καί σέ ἄλλες συνέπειες. Ὅπως τήν ἀποδοχή τῆς ξεδιάντροπης θεωρίας ὅτι ἡ βιολογική ζωή εἶναι ἡ μόνη ἀποδεκτή ἀλήθεια, τήν ἀναίσχυντη ἀναγνώριση τοῦ πιθήκου ὡς προπάτορα τοῦ ἀνθρώπου, τήν κακία ἐπί τῶν ἡμερῶν μας ἐναντίον τῆς Κυριακῆς ἀργίας καί τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ. Μισοῦν θανάσιμα τήν Ὁρθόδοξη Λειτουργία τῆς Κυριακῆς γιατί δέν ἀντέχουν νά ἀκοῦν τό «Ἀνάστασιν Χριστοῦ θεασάμενοι». Φλέγονται τά σπλάγχνα ὅλων αὐτῶν τῶν πολεμοχαρῶν ἀνθρωπάκων στίς ἐκφωνήσεις: «ἐν εἰρήνῃ τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν, ὑπέρ τῆς ἄνωθεν εἰρήνης καί τῆς σωτηρίας τῶν ψυχῶν ἡμῶν τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν, ἐν εἰρήνῃ προέλθωμεν τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν». Ἀρνοῦνται πεισματικά τή διδασκαλία τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου, πού λέει: «Ἡ Θεία Λειτουργία εἶναι μυστήριον εἰρήνης» καί τοῦ Ἁγίου Μαξίμου τοῦ Ὁμολογητοῦ, πού βοᾷ ὅτι ἡ Ἐκκλησία εἶναι «ἄσυχλος[5], εἰρήνης ἀνάκτορον» καί ἄς λένε ὅτι δῆθεν κόπτονται γιά τήν εἰρήνη, τήν δικαιοσύνη καί τήν ἐλευθερία. Ἡ γῆϊνή τους ἀτμόσφαιρα ἀποπνέει ὀσμὴ ἐγκλημάτων, σκανδάλων, αἵματος, βιασμῶν καί βορβορωδῶν σαρκικῶν μίξεων. Ὄντως, αὐτή ἡ πλανεμένη γενιά εἶναι ἡ περισσότερο πλανεμένη στήν ἱστορία τοῦ

κόσμου. Άραγε, θά μπορέσει ποτέ νά ἐπιστρέψει στήν Ἀλήθεια, στόν Χριστό, στήν ὀρθόδοξη παράδοση; Μακάρι, τό εὐχόμεσθε.

Ἐκτός τοῦ γλυκυτάτου Ἰησοῦ, τοῦ Υἱοῦ τῆς Θεοτόκου Μαρίας, δέν ὑπάρχει λύση στήν τραγωδία τῆς ἐπίγειας ἱστορίας. Ὅταν, λοιπόν, ἀκούμε ὅλους αὐτούς τοὺς Νεοεποχῖτες ἐχθρούς τῆς Θεοτόκου καί τοῦ Υἱοῦ τῆς νά ὀμιλοῦν γιά κινδύνους τάχα μέσα στήν Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, γιά μετάδοση ἀσθενειῶν μέσῳ δῆθεν τῆς Θείας Κοινωνίας, ὅπως καί ἄλλα βλάσφημα καί ἀπαίσια, σκεφτόμαστε πῶς ὅλα αὐτά ἀφοῦ σηματοδοτοῦν τήν διαστροφή καί τήν πλάνη, ζητοῦν νά ὀδηγήσουν τήν ἀνθρωπότητα μακριά ἀπό τήν πραγματική ἐν Χριστῷ ἐνότητα, ἀγάπη καί δικαιοσύνη καί ἀλήθεια, δηλαδή τήν ἐνότητα τῆς Πίστεως ὅπου ὁ Ἰησοῦς σφράγισε μέ τή θυσία Του στό Γολγοθᾶ, τήν Ἀνάστασή Του, τήν Ἀνάληψη καί τήν Ἁγία Πεντηκοστή.

Εἶναι, αὐτή ἡ ἀπιστία τῆς Νέας Ἐποχῆς στή δύναμη τοῦ Τριαδικοῦ Θεοῦ καί τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ καί ἡ ἐμπιστοσύνη στή δύναμη τῶν ἀνθρωπίνων συστημάτων, ἡ ἐσχάτη πλάνη, χειρότερη τῆς πρώτης. Εἶναι τέλος βλασφημία στό Ἅγιο Πνεῦμα, ράπισμα στό Θεανδρικό πρόσωπο τοῦ Ἰησοῦ, ὕβρις στήν Ὄρθόδοξη Παράδοση καί Ἐκκλησία καί συνειδητή χειραγώγηση ὥστε νά ὑποδεχτοῦν οἱ ἀνθρώποι τό βδέλυγμα, τόν Ἀντίχριστο.

Βεβαίως, αὐτά δέν ἰσχύουν γιά ὅλους ἐκείνους, πού τά ὀνόματά τους ἔχουν γραφεῖ στό Βιβλίο τοῦ Ἐσφαγμένου Ἀρνίου ἀπό καταβολῆς κόσμου[7], τουτέστιν ὅλων ἡμῶν τῶν ὀρθοδόξων.

Στ' ἀλήθεια, ἀδελφοί μου ὀρθόδοξοι, αὐτοί οἱ νάνοι δέν δίδουν σημασία στήν ἀλήθεια τοῦ Εὐαγγελίου τοῦ Χριστοῦ. Ἀντίθετα, τρέχουν νά βολευθοῦν σέ στοές καί λέσχες, οὕτως ὥστε, ὅταν ἔλθει ὁ ὑπεραιρόμενος, τό βδέλυγμα, νά κατέχουν τήν καλύτερη δυνατή θέση στήν κοινωνία τους μέ τόν ἀρχηγό τους, τόν παγκόσμιο δικτάτορα. Ἀλλά, γιά τοῦτο ἀκριβῶς, πέμψει αὐτοῖς ὁ Θεός ἐνέργεια πλάνης εἰς τό πιστεῦσαι αὐτούς τῷ ψεύδει, ἵνα κριθῶσι πάντες οἱ μή πιστεύσαντες τῇ ἀληθείᾳ ἀλλ' εὐδοκήσαντες ἐν τῇ ἀδικίᾳ.

Ἐν τούτοις, ἀδελφοί καί πατέρες, ζεῖ Κύριος ὁ Θεός. Τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ οὐδεὶς δύναται νά ὑπερισχύσει, τήν Ὄρθοδοξία οὐδεὶς δύναται νά καταλύσει. Ἄς εὐχαριστήσουμε πάλιν καί πολλάκις τή γλυκειά μας τήν Παναγιά καί ἄς ὑμνήσουμε τήν Ἁγία τῆς Κοίμησης μέ δάκρυα μετανοίας καί κατανύξεως, ψάλλοντας: «Ἐν τῇ Γεννήσει τήν παρθενίαν ἐφύλαξας, ἐν τῇ Κοιμήσει τόν κόσμον οὐ κατέλιπες Θεοτόκε· μετέστης πρὸς τήν ζωὴν, μήτηρ ὑπάρχουσα τῆς ζωῆς, καί ταῖς πρεσβείαις ταῖς σαῖς λυτρουμένη, ἐκ θανάτου τὰς ψυχὰς ἡμῶν» (Ἀπολυτίκιον Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου) καί λέγοντες σὺν πᾶσι τοῖς Ἁγίοις καί Ἀγγέλοις:

«ὦ Παρθένε θεία καὶ τώρα οὐράνια, πῶς νά περιγράψω ὅλα τὰ προσόντα σου; Πῶς νά σὲ δοξάσω, τὸν θησαυρὸ τῆς δόξας; Καὶ ἡ μνήμη σου μόνο ἀγιάζει αὐτὸν πού τὴν χρησιμοποιεῖ πρὸς ἐσένα καὶ μόνη ἢ κλίσις καθιστᾶ τὸν νοῦ

καθαρώτερο, ἀναλαμβάνοντάς τον ἀμέσως πρὸς θεῖο ὕψος...Μετάδωσε λοιπὸν πλούσια στὸ λαό σου, σ'αὐτὸν τὸν κληρὸ σου, τὸ ἔλεός σου καὶ τὰ χαρίσματα σου, ὦ Δέσποινα. Δῶσε λύση τῶν δεινῶν ποὺ μᾶς κατέχουν. Βλέπεις ἀπὸ πόσα καὶ ποιά δεινὰ κατατρύχομαστε, καὶ δικὰ μας καὶ ξένα, καὶ τὰ ἐξωτερικὰ καὶ τὰ ἐσωτερικὰ. Μετάτρεψέ τα μὲ τὴν δύναμή σου ὅλα πρὸς τὸ καλύτερο, τοὺς μὲν εὐρισκομένους ἐντὸς καὶ ὁμοφύλους ἐξημερώνοντάς τους πρὸς ἀλλήλους, τοὺς δὲ ἐπιτιθεμένους ἀπ'ἔξω σὰν ἄγρια θηρία ἀποκρούοντας. Φέρε τὴν βοήθεια καὶ θεραπεία σου ὡς ἀντίμετρο στὰ πάθη μας, κατανέμοντας καὶ στὶς ψυχές καὶ στὰ σώματα πλούσια τὴ χάρι καὶ διαρκῆ. Καὶ ἂν δὲν τὴν χωροῦμε, κάνε μας χωρητικότερους, καὶ κανόνισε τὸ μέτρο κατὰ τέτοιον τρόπο, ὥστε, σωζόμενοι καὶ δυναμούμενοι ἀπὸ τὴ χάρι σου, νὰ δοξάζουμε τὸν προαιώνιο Λόγο ποὺ σαρκώθηκε ἀπὸ σένα γιὰ μᾶς μαζὶ μὲ τὸν ἀναρχο Πατέρα του καὶ τὸ ζωοποιὸ Πνεῦμα, τώρα καὶ πάντοτε καὶ στοὺς ἀτέλειωτους αἰῶνες. Γένοιτο.» (Παλαμικόν Ταμεῖον,σελ.436,437 - Ὀμιλία ΛΖ'Εἰς τὴν Κοίμησιν τῆς Θεοτόκου...,ΕΠΕ 10,438-462.PG 151,461A-473C).

ΠΑΡΑΠΟΜΠΕΣ

[1]«...καὶ ἤρξαντο λαλεῖν ἑτέραις γλώσσαις καθὼς τὸ Πνεῦμα ἐδίδου αὐτοῖς ἀποφθέγγεσθαι.»(Πράξ.,β',4)

2«Πνεῦμα ἅγιον ἐπελεύσεται ἐπὶ σέ καὶ δύναμις ὑψίστου ἐπισκιάσει σοι διὸ καὶ τὸ γεννώμενον ἅγιον κληθήσεται υἱὸς Θεοῦ.» (Λουκ., α', 35)

[3]«ἐγὼ εἶμι ὁ ἄρτος τῆς ζωῆς.» (Ἰωάν., στ',48)

[4]«Ἦταν λοιπὸν ἀναγκαῖο νὰ γίνῃ ἓνας ἄνθρωπος ἀναμάρτητος καὶ νὰ ζήσῃ ἀναμάρτητα, ὥστε ἔτσι νὰ βοηθήσῃ τὸν ἄνθρωπο ποὺ ἀμάρτησε μὲ τὴν θέλησί του.» (Παλαμικόν Ταμεῖον, σελ.1774 - Διάλεξις πρὸς τοὺς ἀθέους Χιόνας, ΕΠΕ7, 216-220. Ε.Χ.4, 156-160)

[5]ἄσυλος = ἀπαραβίαστος

[6]«Ἦπαλύνθησαν οἱ λόγοι αὐτῶν ὑπὲρ ἔλαιον καὶ αὐτοὶ εἰσι βολίδες» (Ψαλμ.νδ',22)

[7]«καὶ εἶδον τοὺς νεκρούς, τοὺς μεγάλους καὶ τοὺς μικρούς, ἐστῶτας ἐνώπιον τοῦ θρόνου, καὶ βιβλία ἠνοιχθήσαν· καὶ ἄλλο βιβλίον ἠνοιχθή, ὃ ἐστὶ τῆς ζωῆς· καὶ ἐκρίθησαν οἱ νεκροὶ ἐκ τῶν γεγραμμένων ἐν τοῖς βιβλίοις κατὰ τὰ ἔργα αὐτῶν. ...καὶ εἴ τις οὐχ εὐρέθη ἐν τῇ βίβλῳ τῆς ζωῆς γεγραμμένος, ἐβλήθη εἰς τὴν λίμνην τοῦ πυρός.»(Ἀποκ.,κ',12-15)